



Спочатку був Рух...

Петро Голубокій із Зорі – особистість неординарна. Він – делегат Установчого з'їзду Народного Руху України „За перебудову!“ від Рівненщини, що відбувся 25 років тому у Києві, брав активну участь у діяльності „Просвіти“, активний учасник Помаранчевої революції. У ньому пасивно поєдналися прагматичність, безкомпромісність і справедливості справжнього бійця: він не належить до тих, хто за холодуванням, про всяк випадок, зберігає прапори усіх кольорів, бо протягом усього життя сповідує вірність єдиній політичній силі. І каже, що рівня владі не належності – у нас самих, у нашій златності опиратися на в'язування дям. Незважаючи на те, що наша держава нині переживає далеко не найкращі часи, Петро Голубокій, як він каже, „категорично не розчарувався“ у своїх поглядах на життя. Наголошує, що нинішні події вкотре показали усю хижачку сутність „старшого брата“, і лише шкідливі, що українцям доводиться платити таку криваву ціну за те, щоб у демоно, хто й досі встановлює

лягають під передні і задні колеса машини й вимагають, щоб того відпустили. Отак ми визволили свого соратника. Перший рухівський

що вони не збиралися бити нас, але повірте, на фоні беззбройних і мирних людей вони виглядали смішно. Йому яскраво запам'ятався Леонід Кравчук, який

вело нажити капітали, розкрадала і руйнувала економіку держави. Те, що українці – не бидло, а народ, нація, довела Помаранчева революція.

Народному Руху України - 25!

Майдану силовиками і армією. Запропоновав замінити їх, якщо бояться. Звичайно, стало страшно, але про те, щоб покинути пост Голубокій з товаришем навіть не задумалися. Лише через годину напруженого очікування було оголошено відбір тривоги.

Згодом стало відомо, що до Києва на той час вже був „підтягнутий“ кримський спецназ, за наказом було піднято міліцію. Тієї ночі, щоб не допустити кровопролиття, тисячі людей та кияків таксистів заблокували усі під'їзди до столиці. І Кучма, під тиском обставин, не дозволив військам зайти у Київ.

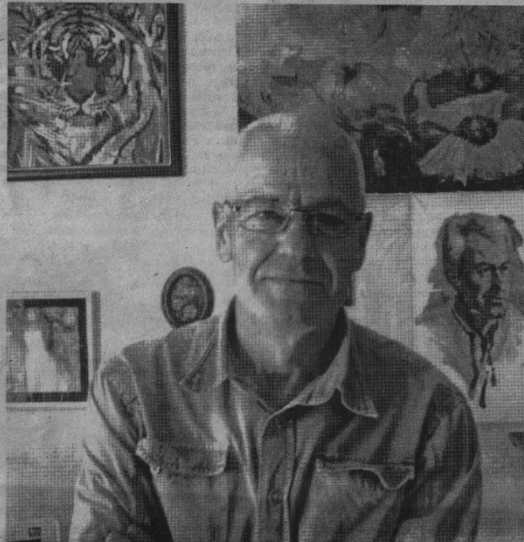
Виховання патріотів розпочинається, коли дитина тільки починає усвідомлювати себе як особистість. Такою ж душевною потребою через десять років стала участь його сина – Андрія та Назара – у Революції гідності. А Петро Григорівч разом із дружиною Оленою Семенівною (вона працює акушером-гінекологом у центральній районній лікарні) та донькою Тетяною не відходили від телевізорів, усім серцем підтримуючи революційну молодь.

– Те, що було нівельовано завоювання Помаранчевої революції ще раз свідчить, що будь-яку справу необхідно доводити до логічного завершення, – говорить Петро Голубокій. – Люстрація була необхідною

...Життя часто ставить людей перед вибором. Із кров'ю, із душевним болем Петро Голубокій прийняв рішення залишити омріяний фах. Мотивація була одна: його родина мала вижити, бо на той час у сім'ї було вже трое дітей. А зарплата хірурга у 90-х була в межах 20 доларів і ту видавали з запізненням на рік. В моду увійшло слово „бартер“ і лікарі отримували зароблене шифером, паркетом та іншими товарами, які самі ж повинні були реалізовувати. Останньою краплею, що переповнила чашу терпіння Петра Григорівча стало оголошення у поліклініці про те, що зарплатню можна отримати по взаємозаліку – ритуальними послугами! Тоді глава родини прийняв непросте для себе рішення – покинув медицину і зайнявся виготовленням авторських гітар.

Протягом 20 років з від його рук вийшло понад 70 гітар. Від шматка дерева до натягнутої струни – все це робота вмільця і талановитих рук майстра Голубокого. Як він сам розповідає, колись мав необережність із цікавості допомогати братові робити скрипки і „захворів“ цією справою. А, якщо серйозно, то він ретельно вчився у відомого гітарного майстра із Чернівців Миколи Єщенко. Згодом Петро Григорівч прийняв участь у Київському конкурсі музичних

ДУШЕВНА ПОТРЕБА



ліса очі.

А ще Петро Григорівч – пошлюваний Богом: він на професійному рівні творить гітари, малює картини, різьбить по дереву і пише вірші.

...Ми переглядали фотографії і розмовляли на його затісній кухні про Рух, Помаранчеву революцію й Революцію гідності, про життя. Саме на цій кухні колись збиралися перші рухівці Рівненщини – Василь Червоний, Борис Степанівч, Микола Пороський, Олександр Новак, подружжя росіяни Грина та Юрій Духовани та багато інших.

– Із теплотою згадую ці зустрічі, – каже Петро Григорівч. – Усі ми молоді, запальні, здатні перевернути світ. Червоний, наприклад, був козак із могутньою силою волі, для нього не було неможливого.

Він розповідає про перший рухівський мітинг у Залозубіві, коли там вперше увірвалося моральне двобій зійшлися небагаточисленна колона рухівців та їхні агресивні супротивники з часла представників влади та ветеранів війни. Голубокій тоді ніс жовто-блакитний прапор.

– Розпочинається мітинг. Ветерани нас облявають брудом. Навколо міліція. Пристрасті розгорюються, – згадує Петро Григорівч. – Тоді Червоний кажує мені вийти із прапором наперед, силою відібрати мікрофона у виступаючого і розпочинає СВІЙ мітинг. В цей час міліціонери хапають нашого активіста і вкидають у „воронок“. Щоб перешкодити затриманню, хлопці

мітинг у Зорі відбувся у серпні 1989 року. Чуття про нього пішло по ближніх селах. Збиралися зоринці, приїхало чимало мешканців із Клеваниа та навколишніх сіл – всього понад п'ять тисяч чоловік! Старожили казали, що у селі такої кількості учасників на одному заході досі не було – таким потужним було бажання людей змінити рутину совєтського життя.

– Із зворушенням згадую старшого підуса, який попросив онука привезти його на мітинг, а по його завершенню сказав: „Дочкалася побачити нашого жовто-блакитного прапора, тепер і помирати можна“, – продовжує спогади Голубокій. – Такі слова дорожого вартують!

За революційний дух, активну громадську позицію Петра Голубокого обрали делегатом Установчого з'їзду Народного Руху України „За перебудову!“, що відбувся 25 років тому у Києві.

– Сам факт проведення Установчого з'їзду Руху засвідчив нашу перемогу, – розповідає він. – До речі, розповів, як влада страхувалася від нас. Навколо Політехнічного інституту, де відбувався з'їзд, – міліцейські машини, хлопці у камуфляжі з радянськими значками, кийками. Ясно,

на з'їзді був єдиним представником від влади. В перервах залюбки роздавав інтерв'ю. Досі Голубокого не полишає думка, що ніхтра людина мала згирати роз, „засланого козачка“, але вчасно зорієнтувалася. Кравчук активно спілкувався із учасниками з'їзду. „Ви молоді, багато чого не розумієте, треба йти на компроміси, треба працювати“ і таке інше. Тоді Петро Григорівч із портфеля дістає журнал „Україна“, де був колаж: порснани, у мизурі долоні на фоні блакитного неба, а в них долоньк аріє золота пшениця. І запитав Леоніда Макаровича: „Хіба такі руки треба закінцати до праці?“. Кравчук посьміхнувся і промовчав.

На питання чому країна першим президентом обрала саме Кравчука, а не Чорновола, подумав і відповів, що тодішнє суспільство не було готове до радикально го Чорновола. А Кравчук, котрий у Білоруській Пуші фактично став одним із ініціаторів розвалу Союзу, був ближчим і зрозумілим людиням населенню. Так розпочався застій в Україні. Замість рішучих змін – напівазходи, що ідеально влаштували владу верхівку, яка створювала видимість поступального руху вперед, а тим часом, накопичувала перші непра-

Вона перевернула нашу свідомість, навчавши поважати себе і народну волю, шпитатися привалєжністю до українця.

– Коли люди стали гуртуватися на кияському Майдані, відчув душевну потребу бути там, де вирішувалася доля країни, – продовжує Петро Григорівч. – Вразила їх одноставність і доброзичливість. Всі із усмішками, привітні, піднесені. Поки там був, не бачив жодного п'яного. Змерзли, часом голодні, ми стояли під сирим листопадним небом і чекали Справедливості. Нас зіграло відчуття того, що сколихнулася уся держава, бо на тисячах майданів, у містах та селах стоять такі ж українці.

Йому часто ставлять питання чи не було страшно, коли зрозумів, що тодішня влада просто так не здасться. Що ж, одного разу відчув холода під грудьми. Тоді Голубокій разом із другом, як офіцери запаса стояли на варті біля входу у Будинок профспілок, де спали потомлені і змерзлі за день люди, відпочивало наметове містечко. Була глуха ніч. Близько третьої години до вартових підійб стривожений командант Будинку профспілок, у мивному афанєш, і повідомив про можливий штурм

відбулася після Майдану-2004. Січневі події цього року вочевидь доводять – очищення влади необхідне нашій державі, як повітря і вода! Інакше фактично безкарна група олігархів, яка захопила владу, зруйнує державу дощенту.

Приватна територія

Петро Голубокій народився на Хмельниччині у селянській родині. У його батьків Григорія Філімоновича та Ніни Петрівни було четверо дітей і всім вони спромоглися дати вищу освіту, а ще усі діти здобули середню музичну освіту. До речі, батько герою нашого розповіді у міру своїх талантів брався малювати, збирав старовинні скрипки, щоб осягнути таємниці їх створення і заінтригував цим своїх синів – Сергія та Петра.

Сергій закінчив Київську консерваторію. Забігаючи наперед скажу, що Сергій Голубокій залишив концертну діяльність і вирішив сам створювати музичні інструменти для чого вчився у відомого в Польщі скрипачового майстра Яна Павліковського. Звід його вмілля і талановитих рук вийшло понад 300 інструментів! Нині він знааний в Україні та Європі майстер із виготовлення авторських скрипок і віолончелей.

Петро закінчив Вінницький медичний університет. Майбутню дружину зустрів у центральній районній лікарні, куди був скерований за розподілом і де понад 20 років успішно пропрацював дитячим хірургом.

Долі виготовлених власними руками інструментів Голубокій спеціально не відслідковує, але знає, що вони потрапляють до рук професійних музикантів, викладачів училищ, консерваторій. Хтось із друзів розповів, що бачив його гітари у Польщі.

Я поцікавилася скільки майстер може зробити інструментів протягом року. Виявилось, що всього на всьому моторі екземплярів. Але які!

Квартира Голубоких нагадує захудалого галереї: тут роботи Петра Григорівча і його племянника, професійного художника Олени Шихової. Крім живопису, є й інші цікаві роботи нашого майстра. Чесно кажучи, спочатку я подумала, що твір – намальований, настільки ніжно передані кольори та відтінки, але при пильнішому розгляданні зрозуміла, що це – талановита інкрустація зі шпону. І складається вона із 700 елементів! А ще художник Голубокій – майстерний різьбар по дереву, викладає декоративні роботи із різьб'ячої кістки. І все це не хобі любителя, а серйозні професійні роботи. Частину їх у різний час Голубокій демонстрував на художніх виставках в обласному центрі.

Отак нині живе колишній делегат установчого з'їзду Народного Руху України, який відчуває постійну душевну потребу бути вірним власним ідеалам і державі.

Лідія МАРТИНКО!

Фото автор